

Foring av lundehund

Tekst og bilde: Roar Torsteinsen

Det er for tiden mye uro rundt bevaring av lundehunden, og det er for meg mange spesielle og til tider krasse meninger ute og går når det gjelder IL i stammen og hvordan dette problemet bør håndteres.

La meg med en gang fastslå at jeg er overbevist om at ernæring er den viktigste og kanskje den enkleste måten å unngå sykdommen på. Det er prisverdig at NLK styre har tatt tak i å undersøke hva hundene blir foret med.

Vi har i 40 år foret tilnærmet likt med meget godt resultat. Det har vært 3-4 hunder i matfatet hele tiden uten at vi har hatt antydning til IL: Hvordan vi forer skal jeg komme til om litt, men først hva som fikk oss til å vurdere foringen vår. Fra 1964 til 1974 hadde vi

foret med datidens hundefor. En del trøbbel var det med diare, men ikke noen store problemer for oss. I 1974 overtok vi en voksen hund som hadde sine særegne matvaner, hun var tykk og hadde tovet pels. Den maten vi tilbød henne ville hun ikke spise,

Yndige Ura inntar sin frokost

det skulle være kaker og sotsaker. Det måtte jo gå galt, og det endte opp i IL. Veterinærbesøkene ble mange, uten at noe ville virke. Etter hvert var hun så nedkjørt som det gikk an å være. Vi hadde nærmest gitt opp muligheten å berge henne.

I denne tiden hadde vi en legevenn som ble interessert i sykdommen på hunden vår. Han forsøkte å få til et samarbeid med Veterinærhøyskolen uten at det lyktes. Da det så som verst ut, kom han til oss og fortalte at han hadde gjort seg meninger om sykdommen. Han trodde hunden manglet mineraler/vitaminer. Han trodde ikke moderne hundefor var godt nok for en hund som i mange hundre år hadde levd på nærmest naturalhusholdning. Det han hadde sett lignet veldig på symptomene ved spebarnsdiare og på underernærte barn i U-land.

Vi satte oss ned for å prøve å sette sammen en meny som hadde rotter i hva hunden hadde tilgang på av mat i et gammelt fiske/jordbruksvær. Først var det om vi greide å stoppe diareen som hadde vart så lenge. Et middel mot barnediare som het Arobon (johannesbrødmel) ble valgt. Vi tilsatte vitamin (Vetzyme) og brun ris. Dette ble malt til fint mel og tilsatt grønnsakskraft. Å få dette ned i magen hennes var ikke enkelt, men makta rår, så det måtte ned.

Underet skjedde, etter kort tid var diareen borte.

Så var det til med næring. Det ble tilsatt fisk og grønnsaker i den blandingen vi hadde brukt. Dette ble kjørt i mikser til en velling. I begynnelsen tålte hun ikke mer enn en teskje av gangen, men etter som dagene gikk, kunne vi øke mengden og tilsette noen dråper tran.

Så en dag ville hun spise. Nå var det å passe på at det hun spiste ikke ble for mye, slik at det kom opp igjen. Det gikk utrolig fint. Hun var blitt kvitt vannet i buken og la på seg. Etter noen

måneder var hun i fin form og skiftet pels. Pelsen ble veldig fin, og hun oppnådde topp resultater på utstilling. I sitt første valpekull etter sykdommen fikk hun 5 valper. Hun levde et normalt liv uten medisiner til hun ble 11 år.

Så til maten vi satte sammen for å sikre oss at hundene fikk fullverdig kost, og at vi har hatt friske hunder i 40 år:

Grunntanken vår var at ferdig for ikke var godt nok for lundehunden, som helt sikkert hadde hatt spesiell næring i mange hundre år. Noe måtte komme i tillegg:

- Fisk, som helt sikkert hadde vært hovednæring måtte med.
- Tran for å sikre livsviktige fettsyrer.
- Grønnsaker for å få tilført mineraler.
- Surmelk - biola - kefir - youghurt - her var det mange viktige næringsstoffer.
- Torrfor og brød.

Da ble menyen her hos oss:

Frokost: En skive brød, en spiseskje fisk, en halv teskje tran, surmelk. Hunder liker varm mat, derfor litt varmt vann, og så mose det sammen.

Middag: Torrfor, grønnsaker (gulrot, brokkoli m.m.). Torrforet bløte opp, helst i grønnsak/potetkraft. Noen middagsrester er fint for å skape smaksvariasjon for hunden.

Vi har gjennomført at hundene får mat i forbindelse med våre måltider. Da vet hundene at nå er det mat, og de trives med det. La ikke matrester stå fremme - vekk med det, og vask koppen. Det skal være frisk mat til neste måltid.

Våre hunder har blitt gamle - de tre siste har passert 14 år før vi syntes at alderen preget dem såpass at de kunne slippe å plages mer. Spesielt syk var

Gi hunden frisk, fullverdig mat så tror jeg ikke at det blir mye IL igjen i lundehundstammen

ingen.

Jeg har gjentatte ganger opplevd at hundeeiere ikke tør skifte mat til hundene med det resultat at hundene er så matlei at det går på helsa løs.

Et eksempel på dette: To hunder som en gang i mellom var hos oss noen dager, ble alltid foret med det samme foret. Eierne var meget nøye på at de skulle bruke det foret veterinæren hadde anbefalt. Saken var at når de ble servert den maten de hadde med så spiste de lite, men når de fikk av vårt for spiste de i stort tempo. Jeg syntes hundene var i dårlig form. Etter hvert utviklet den ene IL, og den andre fikk pelsavfall. Vi diskuterte stadig mat, men de ville ikke gjøre annet enn det veterinæren hadde sagt. Foret de brukte var det dyreste og i den mest høyglansete posen, så det skulle jo være bra greier, men det hjalp lite når hundene var så matlei at de ikke spiste.

Etter hvert ble det så dårlig med hundene at vi ikke ville ta ansvar for dem mer. Da ble vi enige om at de skulle prøve å legge om foringen til nærmet det vi brukte. Det gikk veldig bra - allmentilstanden rettet på seg. Han med pelsproblem ble ikke kvitt disse, men han ble i god form og virket glad og fornøyd.

Det er nå 3 år siden dette skjedde. Hundene er nå 11 år og i fin form.

Mitt budskap er:

Gi hunden frisk, fullverdig mat så tror jeg ikke at det blir mye IL igjen i lundehundstammen.